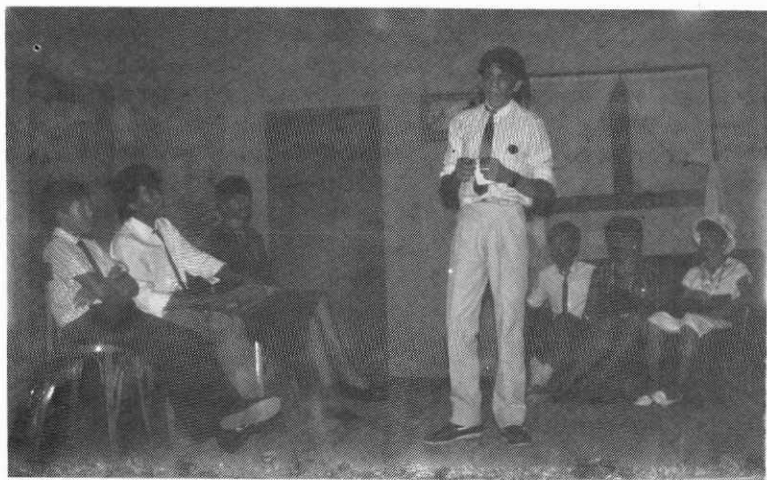

Però, com dèiem, cal parlar especialment dels Pastorets perquè van portar una bona temporada de treball i d'ambient al Casal. De primer, la intenció de fer-los diferents, el sospesar idees i possibilitats va omplir ja moltes reunions. Després, posar en pràctica les innovacions tècniques: la plataforma de baix que donava més espai per moure els personatges, la notable millora en la il·luminació, la banda musical pensada essencialment sobre peces populars catalanes, el vestuari ampliat i renovat, l'efecte especial de la boira baixa a l'infern, etc.... i, sobretot, els vespres d'assaig: que si follets del somni, que si grup de pastors a escena tal i qual i sigueu-hi tots, que si pròleg (encara que els veterans ho van tenir superat aviat), que si dimonis grossos, que si fúries... Ah!, les fúries és capítol a part: una dotzena de nois i nois que ballaven molt bé i amb moltes ganes i que van convertir l'escenari en un «meravellós» infern.

Tot això amb l'assessorament d'uns bons directors i amb l'ajut de tramoistes, apuntadors i col·laboradors diversos, ja es veia que s'havia d'acabar bé. Només faltava, és clar, el públic. I aquest no va pas fallar. És a dir que tothom content!

Un vespre del mes de gener vàrem fer un sopar al Casal per veure les diapositives. Érem una seixantena i en acabar es va lliurar a tothom la condecoració corresponent, en la més brillant gala d'òscars mai celebrada al Casal.

Val a dir que costa d'engegar les coses i en canvi sovint es refreden massa de pressa. Això ha passat una mica després dels Pastorets.

Una escena d'«El detectiu privat», representada per un grup de joves el dia de la Festa del Casal (Setembre 1985).